



SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

38. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

23. ZÁŘÍ 2018

Z obsahu:

O přikázáních - Den odpočinku

Katecheze papeže Františka při generální audienci 5. září 2018
- strana 2 -

Svatý Elzear a blahoslavená Delfína

Libor Rösner
- strana 4 -

Manželství a jeho nerozlučitelnost (2)

- strana 5 -

Zemřel profesor Evžen Kindler

- strana 7 -

Nový velvyslanec ČR při Svatém stolci předal pověřovací listiny

- strana 7 -

Trestající hněv Boží (Zj 19,15)

Jacques Magnan
- strana 8 -

Pravda, která působí osvobozujícím způsobem P. Leo Liedermann OSB

- strana 10 -

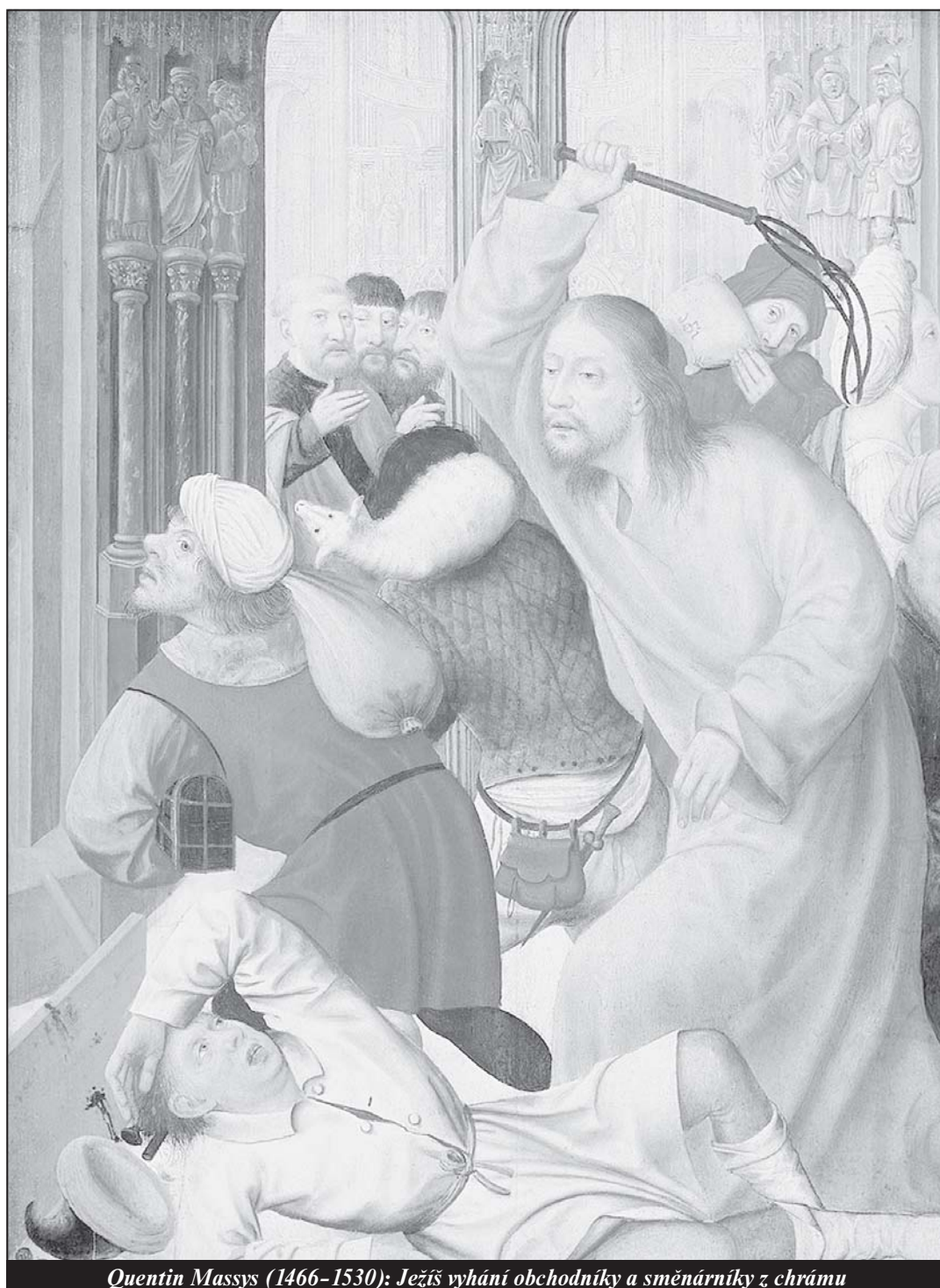
Žít v tajemném těle Kristově

Dominique Biot
- strana 12 -

Vizionář:

Tajemství zjevení v Tre Fontane (24)

- strana 13 -



Quentin Massys (1466-1530): Ježíš vyhání obchodníky a směnárníky z chrámu

O přikázáních – Den odpočinku (Ex 20,8-11)

Katecheze papeže Františka při generální audienci 5. září 2018,
Svatopetrské náměstí v Římě

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Naše cesta Desaterem nás dnes přivádí k přikázání o dni odpočinku. Jeho dodržování se jeví snadně, což je však chybný dojem. Odpočinout si není skutečně jednoduché, protože existuje falešný a pravý odpočinek. Jak je můžeme rozpoznat?

Dnešní společnost žízni po rozptýlení a dovolených. Zábavní průmysl – zamyslete se nad tím slovem: „zábavní průmysl“ – značně rozkvétá a reklamy vykreslují ideální svět jako veliký herní park, kde se všichni baví. V současnosti převládá po-

jetí života, jehož těžiště nespočívá v činnosti a práci, nýbrž úniku. Člověk vydělává, aby se pobavil a dosáhl uspokojení. Vzorem a symbolem se stává úspěšný člověk, který si může dovolit dostatek různorodého potěšení. Skrze tuto mentalitu se ovšem sklouzává do nespokojenosti existence umrtvené zábavou, která není odpočinkem, nýbrž odcizením a útěkem z reality. Lidé si nikdy nedopřávali tolik odpočinku jako dnes, a přesto nikdy nezakoušeli takovou prázdnotu jako dnes! Zábava, výlety, cestování, okružní plavby srdce nenaplní, ani nevedou k odpočinku.

Slova Desatera hledají a nacházejí jádro problému a povahu odpočinku osvětlují z jiného úhlu. Toto přikázání obsahuje jeden zvláštní prvek – poskytuje totiž motivaci. Odpočinek v Hospodinově jménu má konkrétní důvod: „V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto Hospodin dni sobotnímu požehnal a oddělil ho jako svatý.“ (Ex 20,11)

Odkazuje nás tak k závěrečnému momentu stvoření, kde se říká: „Bůh viděl Pokračování na str. 9

Matka sv. Elzeara vyslovila brzy po jeho narození velmi osobité vyznání víry: „Raději ať si ho Bůh vezme hned po křtu k sobě, než aby se měl někdy poskvrnit smrtelným hříchem.“ (str. 4-5) Smrtelný hřích totiž znemožňuje vstup do Božího království – a kdo v něm setrvává v okamžiku smrti, jistě do Božího království nevejde. Takže už na počátku svého života dostal Elzear do vínku to nejlepší, co mohl obdržet pro spásu své duše – a Bůh matčino přání štědrě vyslyšel. A co víc: Elzear se svojí později blahoslavenou manželkou Delfínou se stali svědky nerozlučitelnosti manželství a milosti Boží, kterou je tato svátost obdařena. Dvě témata, která hýbou současným světem, i katolickou církví...

Je obtížné řídit se Ježíšovými přikázáními a Desaterem, nicméně ne nemožné. (str. 5-6) A jestliže patříme mezi ty, kdož byli obdařeni vírou v Ježíše, pak je nepochybné, že spolu s darem víry jsme obdrželi také milost zůstat přijaté víře věrnými až do konce svého života. Jenomže Odpůrce naší spásy obchází jako řvoucí lev a snaží se naši duši uchvátit pro sebe. (srov. 1 Petr 5,8) Tak se stává, že naši duši zatíží pýcha, jež nás staví proti Bohu a působení jeho milosti. A zde už pak stojíme na prahu hříchu...

Editorial

Hřích, který vyvolává veřejné pohoršení, je třeba odsoudit také veřejně. A jde-li o osoby veřejně činné, zastávající vysoké úřady, ať světské, či církevní, je na místě žádat nejen veřejnou nápravu, ale i přijetí osobní zodpovědnosti jednotlivce. To je spravedlivé z lidského i Božího pohledu. Na co však třeba dávat bedlivě pozor, je, aby si člověk nepřisvojil v hněvu nad smrtelným hříchem druhého člověka touhu po trestu, který přísluší jen Bohu. (str. 8-9) Čteme-li pozorně Bibli, nacházíme obrazy Božího hněvu, a to právě ve chvílích velkých lidských poblouznění – Boží trpělivost končí, když smrtelný hřích ohrožuje život a spásu jeho lidu. Jestliže jsme však přijali do svého srdce Ježíše ukřižovaného, zmrtvýchvstalého, Krále lásky žijícího pro nás v Eucharistii – jak máme v takové chvíli jednat? Jistěže i s bolestí nad zraněnou církví prosit nejen za oběti hříchů, ale i za hříšníky. Prosba opřená o lásku Ježíšovu mnoho zmůže, ba i do budoucnosti. A snad je příhodný čas následovat příklad obyvatel Ninive: v postu, pláči a opravdové lítosti nad spáchanými hříchy.

Je velmi snadné poskládat rovnici: hříšný člověk rovná se hříšná církev. (str. 12) Jenže učení katolické církve, hovoříme-li o učení apoštolů a Tradici, vyvěrá z neúplatného Božího slova, nikoliv z lidských skutků – ať už hříšných (ty bývají ovšem obvykle vidět více), či těch dobrých, plných lásky, jež jsou častokrát plody skutečného obrácení lidských duší. A proto, milujeme-li Ježíše, budeme milovat i jeho mystické dílo, které on sám založil: katolickou církev. A to ne pro skutky lidí, ale pro osobu jejího Zakladatele, která v ní stále působí až do konce světa...

Existuje chvíle, kdy se obvykle stavíme nejen před Boha bez jakékoliv přetvářky – nebo aspoň bychom měli: svatá zpověď. (str. 10-11) To jsou ony okamžiky pravdy, kdy se do značné míry rozhoduje o naší spásě, protože při dobře vykonané zpovědi obdržíme mj. milost posvěcující, jež nás uschopňuje k návratu na cestu do Božího království. Nepodceňujme tuto svátost a nebojme se o ní hovořit s těmi, kdo o ní nic nevědí...

Konečně, žijeme-li v očekávání toho, co podle i biblických předpovědí jednou přijde, nezapomeňme na to podstatné: sami zůstaňme v odevzdanosti Bohu. Kéž nám v tom pomáhá Pomocnice křesťanů, Panna Maria!

Daniel Dehner

Pán při sestupu z hory projevil přání zůstat načas se svými vyvolenými sám. Chce je připravit na budoucí události. Nejde jen o to, aby se o nich dověděli, ale také aby byli schopni je přijmout, jak se sluší na jeho učeníky. Zanech na chvíli svých zájmů a zálib a jdi za ním i ty. Přesvědčíš se, jak mnoho ti ještě schází, abys byl hoden nosit jeho jméno. Proč? Jeho myšlenky nejsou tvoje myšlenky, tvoje chování není podobné jeho chování. Proto tě zve k sobě. *Nakloň ucho, pojď ke mně, poslouchej, a budeš živ.*⁽¹⁾

Ježíš se dnes obrací jen k úzkému kruhu těch nejvěrnějších, kterým je dáno znát tajemství Božího království⁽²⁾. To, co uslyšíš, je jeho důvěrné sdělení, které zatím není určeno všem lidem. K těm se dosud obrací v podobnostech⁽³⁾. Vrací se již podruhé k tématu své nejbližší budoucnosti. Když o ní mluvil u Cesareje poprvé, narazil na nepochopení. S jakým ohlasem se setká dnes?

Syn člověka bude vydán lidem do rukou. Povstanou proti němu zpupní lidé.⁽⁴⁾

Co z toho vzejde? *Zabijí ho.* Můžeš pochopit troufalost člověka, který se chce zmocnit násilím svého Boha? Je tu jedno vysvětlení: *Nevědí, co dělají.*⁽⁵⁾ Bůh pokorně skrývá své božství a lidem pýcha nedovoluje vidět, **koho** drží ve svých rukou.

Ale tím věc neskončí. *Až bude zabit, po třech dnech vstane,* končí Ježíš svou předpověď. Avšak ani tento optimistický závěr nevrací apoštolům klid. Nechápu Ježíšova slova a ani konečná předpověď nového života neprobouzí jejich zájem natolik, aby žádali od Pána bližší vysvětlení.

Čemu vlastně nerozumějí, když Ježíš nemluví ani v obrazech, ani v podobnostech? Jeho slova vůbec nezapadají do vyhlídek a očekávání, jaká si vytvořili ve své mysli o své budoucnosti po jeho boku. Zdá se jim neslučitelné, aby *byl zabit* ten, který má být osvoboditelem a vládcem Izraele. Bude-li zabit, co bude s námi? Pán, který mluví s takovou jistotou o tom, co ho čeká, jistě zná i jejich budoucnost. Ale v této družině není nikoho, kdo by měl odvahu se na to zeptat. Oni se toho dokonce *bojí*. Čeho se bojí? Že by mohli uslyšet něco, co vů-

bec nechtějí slyšet. Že se jim zhroutí jejich představy a očekávání.

Do služby Kristu a do jeho následování se mohou vloupat i postranní a osobní zájmy a záměry. Když si je v sobě pěstuješ a *bojíš se* zeptat Pána, mohou se stát

smělými a nespoutanými jako plevel. Bují a rozmáhají se a stanou se odolnými proti vši logice. Ježíš tě dnes záměrně činí svědkem podobné situace, aby sis uvědomil, jaké léč-

ky ti může připravit tvá sebeláska: i jeho apoštolové zatím věří více svým snům než Mistrovu slovu.

Měli si to uvědomit již u Cesareje Filipovy. Ale stal se opak. Tehdy Petr ujišťoval Pána: *To se ti nikdy nestane.*⁽⁶⁾ I když se mu dostalo přísné výtky, jejich smýšlení se nezměnilo. Teď raději před Pánem mlčí, ale v duchu ujišťují sami sebe: *To se nám nestane!* Všimni si, jak se při další cestě odstup mezi Pánem a jeho družinou postupně zvětšuje. Potřebují si navzájem rozptýlit obavy, které Ježíšova podivná slova opět vyvolala, ale raději tak, aby to Pán neslyšel. Nechceš jim vysvětlit, že jsou bláhoví? Jsou dokonce ještě bláhovější, než si myslíš. Pokládají za nejnaléhavější problém rozdělit si ministerská křesla budoucího království a nemohou se při tom dohodnout. Nejsnáze vznikají spory tam, kde jde o nevyslovené osobní ambice. *Odkud vznikají spory mezi vámi? Z vašich žádostí. Žene vás touha něco mít, a vycházíte naprázdno.*

Ale už je tu Kafarnaum, Petrův dům a překvapující otázka: *O čem jste cestou rozmlouvali?* Mistrův laskavý pohled přechází od jednoho k druhému, ale jak vidíš, nikdo se neodvažuje ani otevřít ústa. Důvod mlčení je stejný jako předtím. Každý z nich se bojí, že kdyby svůj spor předložil Pánu, mohlo by se zhroutit jeho skryté přesvědčení, že je největší.

Obdivuj Pánovu trpělivost: blíží se kvapem jeho hodina⁽⁷⁾, a jak daleko mají ještě tito vyvolení k ideálu apoštola! Z toho vidíš, že si své vyvolené nevybírání na základě jejich osobních zásluh a kvalit. V jeho království bude všechno docela jinak. I velikost. Ale jak jim to vyložit? Jak jim vysvětlit, že je možné stát se největším, aniž by se ostatní museli stát menšími? Lidé si

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 2,12a.17–20

Bezbožníci řekli: „Číhejme na spravedlivého, podívejme se, zda jsou pravdivá jeho slova, zkusme, jak to s ním skončí. Je-li spravedlivý Božím synem, Bůh se ho ujme a vysvobodí ho z ruky protivníků. Zkoušejme ho soužením a trápením, abychom poznali jeho mírnost a přesvědčili se o jeho trpělivosti. Odsudme ho k hanebné smrti, zda najde ochranu, jak říká.“

2. čtení – Jak 3,16–4,3

Milovaní! Kde vládne nevraživost a sobeckost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shora je však především čistá, dále pokojná, shovívavá, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne obojetná ani pokrytecká. Ti, kdo usilují o pokoj, rozsévají v pokoji semeno, jehož plodem je spravedlnost.

Z čeho vznikají války, z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádostí, které bojují ve vašich údech. *Žádáte, ale nemáte; zabijíte a nenávidíte, a přesto nemůžete dosáhnout ničeho; bojujete a válčíte, ale nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte, a nic nedostáváte, protože prosíte špatně: chcete to potom rozplýtvat na své rozkoše.*

Evangelium – Mk 9,30–37

Ježíš a jeho učedníci procházeli Galilejí, ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. Poučoval totiž své učedníky a říkal jim:

Dokončení na str. 4

žárlivě stráží svá tajemství, jak se dobrat úspěchu. Bůh naopak nijak netají svou taktiku, jak se stát největším.

Božská cesta Nejvyššího je zdánlivě absurdní, a přece docela prostá. On sám *se stává služebníkem všech*. Víš, co ti tak brání, aby ses s Ním ztotožnil? Nedostatek víry, které se daří jen v prostotě a pokoře. Zadívej se na dítě, které Ježíš právě pozval a postavil doprostřed. *Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.*⁽⁸⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Iz 55,3; ⁽²⁾ Mk 4,10; ⁽³⁾ srov. Mk 4,10;

⁽⁴⁾ srov. Ž 54,5; ⁽⁵⁾ Lk 23,34; ⁽⁶⁾ Mt 16,22;

⁽⁷⁾ srov. Jan 13,1; ⁽⁸⁾ Mk 10,15

Svatý Elzear a blahoslavená Delfína

Není moc manželských párů, kterým by církev přičkla slávu oltáře. Přece jen se nějak najdou – naposledy to byli kupříkladu manželé Martinovi. Už několik staletí se ale věřící modlí ke sv. Elzearovi a jeho choti bl. Delfíně, kteří se od svatebního oltáře navzájem doprovodili na oltář chrámový.

Oba manželé pocházeli z významných rodů. Svátý Elzear byl synem knížete Ariana de Sabran z Neapolského království, blahoslavená Delfína zase dcerou hraběte Viléma Glandèvese z rodu de Signe sídlícího v Provincii. Elzearovi se dostalo skvělého vychování u strýce Viléma de Sabran, opata benediktinského opatství sv. Viktora v Marseille. Delfínu, jež v sedmi letech pozbyla oba rodiče, pak vychovávala její teta Cecílie, abatyše augustiniánek v klášteře sv. Kateřiny v Sorbo Montalcinello. Rok narození u obou se pohybuje kolem léta Páně 1285, má se ovšem za to, že Delfína byla o něco starší.

Elzear i Delfína měli o svém životě vlastní představy – Elzear jako každý šlechtic své doby vyrůstal s vidinou dobytí slávy na poli válečném a získání srdce vysněné ženy; Delfína se odmala zaobírala myšlenkou na vstup do kláštera. Jenže v otázkách budoucího života neměli tehdejší urození mladí lidé svobodnou vůli, tu nahrazovali jejich rodiče či poručníci. Stejně tomu bylo v případě Elzeara a Delfíny, kteří byli v zájmu spojení obou mocných rodů dáni dohromady, aniž by pro to některý z nich horoval.

Po slavných zasnubách se v roce 1300 konala ještě velkolepější svatba. Nebyla však žádná svatební noc. Delfína, která se nevzdala myšlenky na život strávený v naprosté čistotě, uprosila svého mladého manžela, aby jejich manželství nabralo formu života bratra a sestry, čili aby spo-

lu nežili jako manželé. K její velké úlevě k tomu Elzear přivolil. Tak mohli započít vztah, který oba dovedl až do nebe.



Sv. Elzear a bl. Delfína

Elzear přitom splňoval všechny požadavky na mladého šlechtice své doby – dostalo se mu znamenitého vzdělání, bravurně ovládal umění meče, byl zbožný. V tom posledním vynikal nad své okolí, už jen jeho vstup mezi františkánské terciáře (spolu s chotí) hovoří za mnohé. Obzvláštní úctu choval k umučení Páně a často o něm rozjímal. Určitě se na něm výrazně podepsal matčin vliv při nejranější výchově, než ji převzal strýc Vilém. „Raději ať si ho Bůh vezme hned po křtu k sobě, než aby se měl někdy poskvrnit smrtelným hříchem,“ prohlásila matka krátce poté, co Elzeara přivedla na svět.

Mladí manželé žili pro Boha a pro své bližní. Prosluli velkolepou charitativní činností, ujímáním se sirotků, dobrotou a vlídností vůči služebnictvu i poddaným. V první řadě jim šlo o jejich spásu.

Proto svým poddaným a podřízeným přepsal Elzear závazná pravidla chování a jednání, jakési regule, jež byli povinni zachovávat a z nichž vyplývá, jaký život sám se svou Delfínou vedl:

„Chodte denně na mši svatou! Každý týden se zpovídejte! Každý den začínajte modlitbou! Večer se všichni shromážděte a rozmlouvejte spolu o Bohu a o věčném spasení. Nikdo nesmí zahálet! Nikdo se nesmí pod trestem propuštění ze služby rouhat! Nečistota nebude trpěna. Hazardní hry jsou zakázány! Zábava bezhraničná je každému dovolena, protože nechci, aby mi lidé žili jako poustevníci, ze srdce jim přejí nevinnou zábavu. Nikdo ať neruší pokoj v domě! Ať se všichni vstříhají pomluvy a podezřívání, závidi a nenávisti! Vznikne-li nějaká rozepře, ať se ve smírném duchu vyřeší do západu slunce. Žít s lidmi a netrpět, to je téměř nemožné, proto je třeba ducha smířlivosti.“

Co oba manželé ještě charakterizovalo, byla jejich vzájemná láska, která u vysoce postavených párů nebývala zrovna obvyklým jevem. Byla jejich nedílným pojátkem, které umocňovala láska k Bohu a společná modlitba. Elzear uváděl do praxe všechny možné křesťanské ctnosti v míře vrchovaté, často vyšel ze svých komnat mezi prostý lid, případně mezi nemocné, o něž se s láskou staral. Navštěvoval odsouzence před jejich popravou a snažil se je přesvědčit, aby projevili lítost nad svými činy a po vzoru kajícího lotra se obrátili. Jeho dobrota dosahovala takové výše, že potají vracel provinilcům zabavený majetek jeho ženě a dětem. Ne-ní proto divu, že ho lid opravdu miloval.

Se svou ženou Elzear nežil pouze na svém sídle, které od roku 1309 po otcově smrti sám moudře spravoval. Mladý kníže patřil k předním mužům Neapolského království, za ně vedl spolu s Hugonem Bauxem do bitev oddíly rytířů proti císařským vojskům, za ně vystupoval jako vyslanec krále Roberta I. v diplomatických jednáních. Během jedné takové diplomatické cesty do Paříže, kam jel vyjednávat

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

„Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho, ale za tři dni po své smrti vstane.“ Oni však té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat. Potom přišli do Kafarna. Když byl v domě, zeptal se jich: „O čem jste cestou rozmlouvali?“ Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší.

Ježíš se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech.“ Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“

sňatek Robertova syna Karla (jehož byl vychovatelem) s Marií Francouzskou, zemřel. Posledním Elzearovým přáním onoho osudného 27. září 1323 bylo, aby ho pochovali ve františkánském hábitu.

Delfína přežila svého manžela o 37 let. Na majetku nelpěla nikdy, o to méně pak jako vdova a františkánská terciářka. Jen co pominul čas smutku, který prožila v opravdovém, nehraném žalu, učinila radikální rozhodnutí: rozdala svůj majetek chudině a zmnožila skutky milosrdenství, žijíc v extrémní chudobě a askezi. Nosila žebrácké hadry, žila prakticky na ulici, stále směřujíc svou mysl k Pánu. Pro své okolí, které nemohlo pochopit, že se někdo může vzdát jen tak obrovského majetku a dobrovolně padnout na samé dno společnosti, byla „bláznivou bekyní“⁽¹⁾. Na druhou stranu bylo nemálo těch, kdo si jí vážili, stejně jako jejího zesnulého manžela Elzeara.

Nějaký čas žila v blízkosti neapolské královny – jak jinak než životem kajicnice. Po jisté době se ale vrátila do města Apt v Provence, kde se stala služkou a nepřestala být věrnou služebnicí Páně. Dožila se započetí beatifikačního procesu svého milovaného Elzeara, avšak jeho završení už nikoliv. Zemřela 26. listopadu 1360 a její tělesná schránka spočinula vedle té Elzearovy. V souvislosti s jejím pohřbem se udál zázrak, který se přičítá právě jí – nevyjasněným způsobem se rozmnožily pokrmy připravené pro chudé, kteří měli dorazit na pohřeb, avšak dorazili v mnohem větším počtu, než se čekalo.

Devět let po smrti Delfíny (15. dubna 1369) blahořečil Elzeara papež Urban V., jenž přitom musel prožívat vzrušené chvíle, vždyť zemřelý Elzear byl jeho kmotrem. Za další dva roky (5. ledna 1371) byl ctnostný kníže de Sabran prohlášen Řehořem XI. za svatého. Ctitelé Delfíny si na církevní uznání její výjimečnosti museli počkat až do 24. července 1694, kdy ji mezi blahoslavené zařadila Jeho Svatost Inocenc XII.

Poznámky:

⁽¹⁾ Bekyně byly ženy žijící životem řeholnic mimo klášter. Nesložily sice řeholní sliby, protože buď neměly řeholní povolání, nebo nebyly do kláštera přijaty, ale rozhodly se zasvěcený život, opřený o modlitbu a chudobu, žít ve světě.

Manželství a jeho nerozlučitelnost (2)

Co k tomu říká Bible a církev?

Nerozlučné manželství jako naplnění řádu stvoření

Zatímco se farizejští zákoníci jako partneři v rozhovoru s Ježíšem u Matouše dovolávají převzaté rozvodové praxe ze zákona Mojžišova, sahá Ježíš daleko za to do původního řádu stvoření, jak se vypráví v barvitěm zobrazení obou prvních kapitol knihy Genesis. Jeho odpověď práva znalým tazatelům vrcholí odkazem na Genesis 2,24: „Proto muž opouští svého otce a svou matku a přiklání se ke své ženě a stávají se jediným tělem.“

Povšimněme si přitom, že Ježíš tímto slovem zjevil poprvé od Boha platný smysl uvedeného textu Genesis, podle něhož je vyloučeno povolení rozvodu a nového sňatku během života partnera. Tradice víry Izraele to nikdy tak nespatovala – rozvod s novým sňatkem probíhal a nebyl zpochybňován. Teprve v Kristem založené církvi se stal účinným obraz doživotního manželství jako odraz vztahu mezi ním a jeho církví. Prorockému původnímu obrazu Adama a Evy ve Starém zákoně odpovídá tedy jeho naplnění v Novém zákoně jednota Krista a církve.

Proto je obtížné požadovat od nekřesťanů následování příkazu nerozlučitelnosti. A ještě méně lze očekávat od států pomoc při jeho naplňování. Ale přesto by měli být křesťané politicky činní, aby přispívali k tomu, aby státy svým zákonodárstvím podporovaly křesťanstvím inspirované monogamní manželství a velkoryse podporovaly rodiny s mnoha dětmi, ne aby tím nám křesťanům prokazovali laskavost, nýbrž aby současným národům díky dostatečnému psychicky zdravému dorostu zajišťovali snesitelnou budoucnost.

Dělá Ježíš u Matouše výjimku?

Odpověď zní: Doslovně vzato, ano. On vyjímá na obou místech Matoušova evangelia, která se tohoto tématu týkají, jeden určitý případ. V Matoušovi 5,32 se píše: „Každý muž, jenž zapudí svou ženu mimo případ »smilstva«, ji vystavuje cizoložství; a kdokoli se ožení se zapuzenou,

cizoloží.“ O této tzv. „doložce smilstva“ se po staletí mnoho diskutuje a bylo toho hodně napsáno. Většinou se přitom pod pojmem „smilstvo“ rozumí beze všeho dalšího „cizoložství“, i když slovo samo o sobě označuje sexuální jednání mezi nesezdanými.

Vzhledem k tomu vykládali v průběhu času mnozí biskupové a teologové obě uvedené místa v Matoušovi v tom smyslu, že znamenají skutečnou výjimku z příkázání Ježíšova o nerozlučitelnosti. Jiní kompetentní církevní autoři tomu ale rozhodně odporovali – a učitelský úřad církve si po dlouhém a důkladném zkoušení na Tridentském koncilu v 16. století přivlastnil jejich stanovisko (těch, kteří odporovali).

Jako důvody, které mluví proti skutečné výjimce zákazu rozvodu u Matouše, se uvádějí mimo jiné tyto:

Ježíš, pokud by myslel na skutečnou výjimku, by dával manželsko-právně přednost muži před ženou tím, že by se ptal jenom jí a ne také jeho, jestli se také nedopustil smilstva. To by u Marka a Pavla vysloveně odporovalo manželsko-právnímu stejnému postavení muže a ženy.

Jestliže by slovo Ježíšovo, jak se vyskytuje u Matouše ve verši 19,9, mělo skutečně znamenat povolení rozvodu ve prospěch muže, pak by to mělo přímo groteskní následky: Nějaká žena, které by se už u vlastního muže nelíbilo a která by věděla, že ani jemu na ní příliš nezáleží – taková žena by mohla muži nabídnout, tak říkajíc jako dárek na rozloučenou pro něho, že se dopustí cizoložství, aby se manželské spojení s ní uvolnilo a on si směl vzít za manželku jinou ženu.

A nakonec si připomeňme ještě toto: V době Ježíšově existovaly v národě izraelském dvě navzájem nepřátelské školy zákoníků, vedené dvěma mysliteli, Hillelem a Šammaim. Ohledně rozvodu se vyjadřoval ten první z uvedených přísně odmítavě, Šammai byl poněkud liberálnější ve prospěch muže. Kdyby Ježíš ve věci nového manželství v případě cizoložství ženy stál na straně muže, pak by se v této otázce neodlišoval od druhého zákoníka

Šammaiho. Odkud by pak vzniklo rozčilení mezi učedníky Ježíšovými ihned potom, co uslyšeli jeho požadavek: „Stojí-li to tak s mužem vůči ženě, není prospěšné se ženit“ (Mt 19,10)?

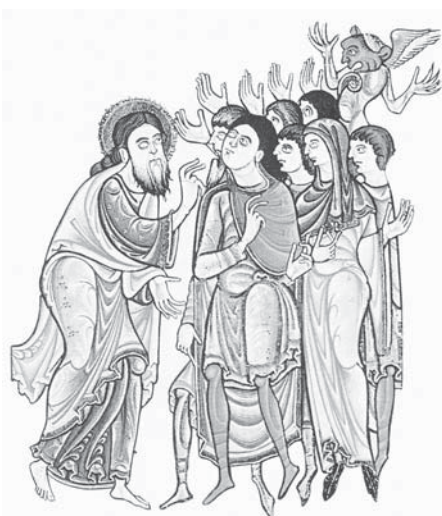
Až do doby před několika desetiletími neexistovalo v biblistice žádné jednotné a přesvědčivé řešení právě probírané otázky – to znamená otázky, jaký smysl má slovo „smilstvo“ v obou uvedených místech u Matouše. Potom se ale více badatelů shodlo v podstatě na novém pokusu o vysvětlení, který má dobrou naději, aby vystihl pravý smysl uvedených slov v Matoušově evangeliu. Je to ten smysl, jak se domnívají, jaký má slovo „smilstvo“ v 15. kapitole Skutků apoštolských. Tam se vyskytuje na dvou místech, totiž ve verších 19–21 a 28–29. Jedná se přitom o závěr tzv. Apoštolského koncilu v Jeruzalémě. Rozhodnutí pro obsah tohoto závěru podal Petr prohlášením, že Bůh „očistil vírou“ srdce pohanů, kteří se dali pokřtít a že křesťané ze židovství stejně jako křesťané z pohanství nejsou povinni zachovávat starozákonní předpisy kromě Desatera přikázání (Sk 15,9–11). Potom se ujal slova Jakub jako zastávce přísné židovské pozice a dosáhl toho, že se shromáždění většinou nebo skoro jednohlasně usneslo na tom, řídit se pokyny obcím v Antiochii a okolí, jimiž byli tamní křesťané z pohanství vyzýváni, aby ve svých obcích příliš nešokovali křesťany ze židovství, aby zachovávali čtyři určité zákazy mojžíšského zákona. První tři z nich se vztahují k tomu, aby nepožívali masa obětovaného modlám, masa nezabaveného krve nebo masa z udušených zvířat. Čtvrtý zákaz požaduje také vyhýbat se „smilství“ (Sk 15,20; a ještě jednou 15,29). Na žádném z obou uvedených míst se nejeví, že se slovo „smilstvo“ má chápat ve smyslu „sexuálního konání mezi svobodnými“ nebo vůbec ve smyslu „cizoložství“. Neboť postačí přečíst si kapitolu 5, verše 9–13 v prvním listu Korintským, abychom zjistili, jak obtížné bylo vysvětlit těžkou hříšnost tohoto chování křesťanům obráceným z pohanství nezávisle k otázkám soužití s křesťany obráceným ze židovství.

Pravděpodobný význam slova „smilstvo“ v dopisu Apoštolského koncilu obcím v Antiochii a okolí předložili v roce 1979 zodpovědní exegeti ve své poznám-

ce ke Skutkům apoštolským 15,20.29 pro vyhotovení jednotného překladu Bible, tím, že napsali: „Smilstvem« se myslí zde pravděpodobně všechny podle Leviticus 18 nedovolené příbuzenské pohlavní vztahy.“

Je obtížné řídit se přikázáním Ježíšovým

Potom, co jsme přijali popis novozákonních výpovědí k tématu, je teď načase, abychom se zabývali problematikou v jejím praktickém uskutečňování. Přitom bychom si měli být vědomi toho, že Ježíšem hlášanou nauku o nerozlučitelnosti manželství je pro mnohé postižené velmi obtížné následovat. Protože znamená, že se muž a žena v nepřekonatelné manželské krizi sice oddělí, ale nesmí se znovu spojit. A žít osamoceně je těžké – alespoň pro většinu z těch, kteří jsou postiženi nutností žít o samotě. Proto bychom měli tyto bližní podpořit, už jako bližní, a o to více jako sestry a bratry ve víře, v otevřenosti, lásce a porozumění. A měli bychom jim pomáhat nabídkami setkání ve společenstvích, dávat jim příležitost, aby nemuseli být stále sami. V rámci lidsky přátelského církevního prohlášení a odpovídající nabídky rozhovoru věřícím a hledajícím všech věkových skupin by mělo být podáno právě naznačené poznání, že nauka Ježíšova o tomto tématu je pro mnohé postižené těžko pochopitelná a proveditelná.



*Řečí zraněné lásky si stěžuje Bůh (Oz 2,4–17)
starým orientálním způsobem na nevěrnost
Izraele, který se navazuje na cizí bohy.
Usiluje o návrat nevěrné nevěsty.*

Proto musíme my duchovní častěji, než se to dnes děje, mluvit o kráse a velikosti manželské lásky jako o obrazu lásky Ježíšovy k církvi. Zvěstování o tom by se mělo srozumitelně vysvětlit především mladým lidem ve věku přípravy na manželství současným způsobem, ale obsahově nezfalšovaným třeba v biblických kroužcích, které vznikají následkem takových setkání.

Také ostatní přikázání je obtížné plnit

Současně s tím však zjišťujeme, že k radostné zvěsti Ježíšově patří kromě přikázání nerozlučitelnosti manželství ještě jiné morální požadavky, které plnit je za určitých okolností heroicky obtížné. Alespoň dva z tohoto druhu se nedají v evangeliích přehlédnout:

1. Věrnost přiznat se ke Kristu, i když při pronásledování křesťanů jsme ohroženi mučením a smrtí, když nejsme ochotni k zapření své víry. Viz také poměrně dlouhý text u Matouše 10,17–39. V první, delší části tohoto textu oslovuje Ježíš nejprve svých dvanáct apoštolů, které vysílá na misi uvnitř vyvoleného národa. Nejpozději od verše 34 ale jsou pak míněni všichni, kteří v něho věří, a jim všem patří závěrečné verše 34–39, s výrokem: „Kdo miluje otce nebo matku více nežli mne, není mě hoden. Kdo miluje syna nebo dceru více nežli mne, není mě hoden. (...) Kdo nalezne svůj život, ztratí jej, a kdo pro mne ztratí svůj život, nalezne jej.“

2. Druhým těžce splnitelným požadavkem je láska k bližnímu až k lásce k nepřátelům. O tom se píše u Matouše 5,44–46: „Milujte své nepřátele a modlete se za své pronásledovatele, abyste se stali syny svého Otce, který je v nebesích...“ Potom poněkud dále, kdy nás naučil Otce náš, komentuje Ježíš jedinou v něm obsaženou prosbu, a to tu, v níž se říká: „Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům.“ K tomu vysvětluje: „Ano, odpustíte-li lidem jejich prohřešky, i vám odpustí váš nebeský Otec; ale neodpustíte-li lidem, ani váš nebeský Otec neodpustí vaše prohřešky vám.“ (Mt 6,14–15)

(Pokračování)

Z Der Fels 2/2018 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)

Zemřel profesor Evžen Kindler

Dne 31. srpna 2018 zemřel významný matematik, vědec, pedagog, muzikolog, dirigent a skladatel Evžen Kindler. Byl znalcem hudby východního křesťanství, a to především byzantské a arménské; specializoval se také na interpretaci gregoriánského chorálu.

Evžen Kindler, profesor matematiky, pracoval v průmyslovém výzkumu, poté na Fakultě všeobecného lékařství, na Matematicko-fyzikální fakultě a na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze a na Přírodovědecké fakultě Ostravské univerzity. Působil rovněž na univerzitách v Itálii, Francii, USA, Německu a Lotyšsku. V devadesátých letech minulého století byl zodpovědným pracovníkem za Českou republiku pro dva mezinárodní projekty Evropské unie v oblasti optimalizace nákladních námořních přístavů pomocí výpočetní techniky.

Jeho vášní byla hudba, byl znalcem zejména církevní hudby raného a vrcholného středověku, latinské, řecko-

-byzantské, arménské a byzantsko-slovanské liturgie. Zaměřoval se zejména na podobnosti liturgické hudby z různých oblastí světa a na místo liturgické



hudby v životě jednotlivce i společnosti. V sedmdesátých letech minulého století provedl jako první v naší zemi novově-

ké rekonstrukce středověké byzantské, arménské a staroslověnské liturgické hudby. V letech 1990–1992 vyučoval církevní zpěv na Katolické teologické fakultě UK v Praze a mnoho let působil jako lektor na mezinárodních interpretačních seminářích *Společnosti pro starou hudbu*.

Profesor Evžen Kindler publikoval na téma liturgie a liturgická hudba v časopise *Te Deum*, ve kterém působil od jeho počátku. Přispíval také do *Mezinárodního (katolického) reportu* a na stránky *Katolík Revue*. S jeho texty se setkali i čtenáři *Světla* (např. *Akathistos*, č. 51–52/2012, nebo *Zlatý kánon sv. Jana z Damašku*, č. 13/2013).

Zádušní mše svatá se konala sobotu 8. září 2018 v kostele Nanebevzetí Panny Marie a sv. Karla Velikého v Praze. V pondělí 10. září 2018 pak bylo tělo uloženo do hrobu na pražském Vínohradském hřbitově.

Podle zpráv tiskových agentur

Nový velvyslanec ČR při Svatém stolci předal pověřovací listiny

Velvyslanec České republiky při Svatém stolci **Václav Kolaja** předal 6. září do rukou papeže Františka své pověřovací listiny. Nový představitel naší vlasti



ve Vatikánu se ujal úřadu již 10. května letošního roku a 23. května předal kopie pověřovacích listin tehdejšímu substitutu státního sekretariátu, nyní již kardinálu Becciu. Ve funkci vystřídal Pavla Vošalíka, který působil jako velvyslanec při Svatém stolci bezmála 10 let (pověřova-

ci listiny předával Benediktu XVI. dne 27. září 2008). Po soukromém rozhovoru s papežem Františkem se sešel také s kardinálem státním sekretářem Pietrem Parolinem. Jako dar obdržel od papeže v kůži vázané vydání hlavních dokumentů pontifikátu a medaili. Na oplátku předal papeži i kardinálu Parolinovi mešní konviky zhotovené v jeho rodné obci Strání-Květná, v nejstarší moravské sklárně.

Velvyslanec Václav Kolaja se narodil v roce 1971 v Uherském Hradišti. Po absolvování oboru historie na Filosofické fakultě Karlovy Univerzity v Praze nastoupil na Ministerstvo zahraničních vě-

ci České republiky, kde pracoval v odbohu politických vztahů s Evropskou unií. Diplomacickou kariéru zahájil na velvyslanectví v Londýně, dále působil v rámci Stálého zastoupení ČR při Evropské unii v Bruselu, posléze na velvyslanectví ve Washingtonu a v posledních dvou letech nejprve jako koordinátor kybernetické bezpečnosti a poté, bezprostředně před jmenováním do Vatikánu, byl náměstkem ministra zahraničí. Je ženatý a má dvě děti.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html, 6. 9. 2018

PRVNÍ SOBOTA NA KLOKOTECH 6. října 2018 – P. Dominik Ettlér, farní vikář v Prachaticích

Program: 16.00 modlitba Klokotských zpívaných hodin • 16.30 růženec a svátost smíření v kostele • 17.00 mše svatá se svátostným požehnáním • po mši svatě beseda v kostele. Na této akci se bude fotografovat.

Srdečně zvou Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné.

Kontakt: tel. 381 232 584 • e-mail: tabor-klokoty@dicb.cz • www.klokoty.cz • www.oblati.cz.

Trestající hněv Boží (Zj 19,15)

My víme, že Bůh je Láska a že miluje všechny lidi. Bůh je také Mír, Dobro a Spravedlnost. On jedná s námi se všemi jako milosrdný panovník, který touží po tom, aby jeho království přišlo do našich srdcí, do našeho života – jak v nebi, tak i na zemi. Když ohrožuje v životě lidí největší zlo světa spásu duší, pak zasahuje Bůh, potom co prokázal trpělivost, aby nechal zavládnout spravedlnosti a ukrátil bolesti a aby zachránil své věrné děti. Jeho strach vzbuzující zásahy jsou projevy jeho svatého hněvu, který vylévá na ty, kteří všechno ničí a páchají zlo.

V Bibli se často zmiňuje Boží hněv, protože je výrazem jeho spravedlnosti v okamžicích velkých poblouznění a lidské hlouposti. Ukazuje nám, že nezměrná Boží trpělivost končí, když zlo, nenávisť, blud a hříchy ... ohrožují život a spásu jeho lidu.

Je zapotřebí přistupovat k tomuto tématu ve vztahu k Písmu svatému, protože je často špatně chápáno, a někdy dokonce vyučováno takovým způsobem, který protičeči slovu Božím.

Hněv v Bibli

Existují takřka dvě druhy hněvu. Jeden zasahuje lidi a druhý Boha. V Bibli nacházíme slovo *hněv* (řecky *orgé* a *thymos*, hebrejsky *aph*) 403krát, z toho 43krát v Novém zákoně. Ve dvou třetinách případů se vztahuje tento pojem na hněv Boží. To ukazuje význam, jaký má Boží hněv pro víru věřících. Proto nesmíme toto téma ignorovat.

Uvažujme nejprve o hněvu lidí. Hněv lidí máme všeobecně odsuzovat, protože je neodůvodněný, neovládaný, nedobrý a nespravedlivý (srov. Gn 49,7; Mt 5,22; 1 Kor 13,5; Kol 3,8; 1 Tim 2,8).

Sir 27,30: „Zášť a hněv, to jsou další ohavné věci, které se hodí k hříšníkovi.“

Ef 4,31: „Zahořklost, prchlivost, hněv, povykování, urážky, to vše musí být u vás vymýceno spolu se zlobou v jakékoli podobě.“

Ef 4,26: „Hněvejte se, ale nehřešte: nad vaším hněvem ať nezapadá slunce.“

Existuje u lidí také oprávněný a „svatý“ hněv (srov. 1 Král 18,40; Ž 76,11; Mk 3,5; Zj 17,16...).

Jer 6,11: „Jsem naplněn Hospodinovým hněvem, unavuje mě zdržovat ho!“

Ex 11,8: „A rozhněvaně [Mojžíš] vyšel od faraona.“ (srov. Ex 32,19; Nm 16,15)

Ano, někdy je normální a samozřejmé být nahněvaný, když my lidé vidíme, jak se páchají ohavné, odporné, nespravedlivé a zvrácené věci, nebo se mluví řečí proti pravdě, proti dorozumění mezi lidmi, proti životu, proti míru... Ano, je lidské se rozhněvat vůči zlým a otráveným dílům ďábla a těch, kteří mu slouží. Ale máme svůj hněv vždycky ovládat a má vždy sloužit obraně a prospěchu bližního (srov. Řím 12,19; Ef 4,26).

Jak 1,19: „Vězte tedy, moji milovaní bratři, toto: ať je každý rychlý k slyšení, pomalý k mluvení, pomalý ke hněvu.“

Řím 12,19: „Nezjednávejte si sami právo, milovaní, nechte jednat hněv [Boží]; je totiž psáno: »Právo zjednáám já, já odplatím,« říká Pán.“ (srov. Dt 32,35; Žid 10,30)

V souhlasu s tímto učením se obraťme ke hněvu Božím.

Boží hněv

Všemohoucí není bezdůvodně hněvivý. Když Písmo svaté mluví o jeho hněvu, pak to dělá, abychom se sami zamysleli, protože naše pochybení, naše nevěrnost, naše hříchy se nelíbí Bohu, který pak jedná, když je ohrožena naše spása nebo spása světa. Musíme vědět, že to má svůj



Albrecht Dürer (1471-1528):
Výčištění chrámu

význam. V Bibli se mluví o Bohu lásky, spravedlnosti, míru, něžnosti, slitování, ale nikde o Bohu hněvu, protože to, co vyvolává Boží hněv, je hřích jeho stvoření, protože hřích není v Bohu. Jestliže se Boží rozhořčení náhle silně projeví, pak se to stane proto, aby zavládla spravedlnost – k dobru jeho dětí.

Být hněvivý není v povaze Boží

My lidé provokujeme Boha, který stvořil svět a vesmír. Jsme to my, kteří v různém rozsahu tvrdošijně trváme na tom, dělat to, co se nám líbí, ale Bohu se nelíbí: nenávisť, nevěrnost, nečistoty, brutálnost, pitky, žádostivost, orgie, modloslužba, odpadlictví, nespravedlnost, pýcha, zapírání, čarodějnictví, sobectví, lenost, zlá pomluva, zloba, zlodějství, vražda, války... Všechno toto provokuje Boží rozhořčení a jeho hněv. Musíme se skutečně učit Boha neurážet. Není to nadarmo, že jedním z darů Ducha Svatého je bázeň Boží. Nejde o to, mít z Boha strach, vůbec ne, protože nás Bůh miluje nekonečně. Je naším Otcem, naším Bratrem, naším Stvořitelem, ale máme ho respektovat a bát se urážet ho svými chybami, svými opakovanými, a dokonce zesilujícími se hříchy. Ano, máme se bát urážet Boha, který je nade všechno pomyšlení svatý. A Bůh, který nás stvořil ke svému obrazu, chce, abychom byli jemu podobní svoji svatostí. Svatost patří k naší lidské povaze a nikoliv hřích, který člověka špiní a znetvořuje.

Když čteme Bibli, jsou nám důvody pro Boží hněv a pro jeho strašný zásah snadno pochopitelné. Připomeňme si potopu, Sodomu a Gomoru, deset ran egyptských, vyhnání, zničení chrámu, apokalyptická proroctví...

Když jsem psal tento text, zjistil jsem ke svému velkému překvapení, že téměř ve všech knihách Starého zákona je řeč o Božím hněvu. Také v Novém zákoně se o tom vícekrát mluví. Proč bychom měli toto hledisko Boží, které nás všechny vyzývá k pravému obrácení a ke sjednocení s ním, schovávat pod pokličku? Často slyšíme řeči, kdy se říká, že Bůh se nikdy nehněvá, protože je jenom Láska. Odkdy je láska překážkou pro spravedlnost, moudrost a také pevnost v jednání? Ano, Bůh je Láska, ale i když se to mnohým osobám, které upadly do omylu, nehodí, je Bůh ně-

kdy hněvivý, jak už nám to bylo řečeno v jeho věčném slovu. Ano, jako nejlepší, nejspravedlivější a nejmoudřejší Otec, který chce dobro pro všechny svoje děti, pro něž je někdy velmi potřebné, aby byly ve své zlé tvrdohlavosti varovány a zadrženy. Není nikdy dobré ponechat děti, aby si dělaly, co chtějí, ale chránit je od zlého svobodného běhu. Musí se vychovávat a musí se upozornit – když je to nutné, tak i s autoritou –, aby si uvědomily nesprávné a nezdravé chování. Neschvalujeme proto nikdy výroky (které jsou sice „politicky korektní“, ale nábožensky nekorektní) těch lidí, kteří ukazují velkou vlažnost své víry a velmi politováníhodnou neznalost božského učení. Mnoho věcí je tímto způsobem propagováno a my máme svatou povinnost a poslání zjednat pravdu ve světle Božím. Buďme světlem pro svět a pro všechny, kdo hledají Boha.

Boží hněv ukazuje svaté konání a působí spravedlnost a přichází na pomoc nešťastným a všem, kdo milují Boha a snaží se mu v pokoře líbit.

Proto nám Ježíš řekl:

„A kdyby ty dny nebyly zkráceny, nikdo by nevyvázl životem; ale kvůli vyvoleným ty dny zkráceny budou.“ (Mt 24,22)

Už v knize Genesis se ukazuje Boží podrážděnost vzhledem ke zlu a projev jeho hněvu (srov. Gn 18,30.32; 27,45; 44,18 atd.). Vzápětí narazíme zpravidla na následující formulaci: (Ex 4,14) „Hospodin vzplál hněvem...“ (srov. Ex 22,23; 32,10–19 atd.). Na více místech se ale také píše:

Ex 34,6: „Hospodin, laskavý a slitovný Bůh, pomalý ke hněvu, bohatý milostí a věrností.“ (srov. Nm 14,18; Neh 9,17; Ž 86,15; Ž 102,8...)

Tak můžeme oprávněně rozumět, že když zůstaneme v přátelství s Bohem, nemusíme se bát jeho hněvu. Ale máme varovat ty, kteří nebezpečně sešli z cesty, tím, že jim řekneme, aby neprovokovali Boží hněv. Co se týká nás, skutečných křesťanů a věřících na celém světě, měli bychom se mít na pozoru, abychom si nezvykli na hřích a žít v nepoznání Boha a svatých věcí. Proto se máme bez přestání modlit a z jasných pramenů slova Božího

hasit žízeň, abychom všechno, co je tam o tom psáno, přečkali. Hledejme útočiště před přicházejícím hněvem (srov. Mt 3,7; Lk 3,7; Jan 3,36; Řím 1,18; 2,5)⁽¹⁾.

Nestarejme se o to, co přijde, ale myslíme na to, abychom zůstali v odevzdanosti Bohu. Každý den, který mine, nás má podněcovat, abychom žili svatě a v důvěře kráčeli po cestě věčného života.

Pane, smiluj se nad námi všemi, kteří jsme hříšníci! Přijď nám na pomoc a ukaž se všem lidem! Tvoje království lásky, míru a pravdy ať září v našich srdcích a po celé zemi.

Svatá Panno Maria, chraň své děti, ochraňuj svoji církev! Pomoz nám, abychom zachovali svoji víru čistou v lásce Boží!

*Z Maria heute 2/2018 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Další odkazy k přicházejícímu hněvu Božimu: srov. Řím 2,8; 5,9; 9,22; 13,4; Ef 2,3; 5,6; Kol 3,6; 1 Sol 5,9; Zj 6,16–17; 11,18; 14,10; 16,19; 19,15.

O prikázáních – Den odpočinku – dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

všechno, co udělal, a hle – bylo to velmi dobré.“ (Gn 1,31) Tehdy začíná den odpočinku, který je Boží radostí z toho, co stvořil. Je to den kontemplace a požehnání.

Co je tedy odpočinek podle třetího prikázání? Je to chvíle nazírání, chval, a nikoli úniku. Je to čas, kdy pohlédneme na realitu a řekneme: Jak je život krásný! Do protikladu vůči odpočinku, pojatému jako útěk od reality, staví Desatero odpočinek jako požehnání reality. Pro nás křesťany se středem neděle, dne Páně, stává Eucharistie, což znamená „dikůvzdání“. Je to den, kdy máme Bohu říci: Děkuji. Děkuji ti, Pane, za život, tvé milosrdenství, všechny tvé dary. Neděle není dnem, který by vymazával všechny ostatní, nýbrž má připomínat, žehnat jim a usmířovat se s životem. Usmířit se s životem – kolik lidí, kteří mají tolik možností k zábavě, nežije v pokoji se svým vlastním životem! Neděle je dnem, kdy jej můžeme nastolit a říci: Život je cenný – není snadný, někdy je i bolestný, ale je cenný.

Bůh nás uvádí do ryziho odpočinku, což ovšem vyžaduje, abychom se vzdálili

všemu neblahému a nedávali se jim okouzlit (srov. *Evangelii gaudium*, 83). Srdce se velice lehce poddává neštěstí a zdůrazňuje je příčiny své nespokojenosti. Požehnání a radost v sobě naopak zahrnují otevřenost vůči dobru, která je dospělou pohnutkou srdce. Dobro je laskavé a nikdy se nevnučuje. Je nutné se pro ně rozhodnout.

Také pokoj si volíme; nelze jej naříditi a nedojde se k němu náhodou. Když se člověk zbaví trpkosti svého srdce, potřebuje se smířit s tím, od čeho utíká – s vlastním životním příběhem, skutečnostmi, které nechce přijmout, těžkými údobími své existence. Položim vám otázku: Smířil se každý z vás se svým životem? Zamyslete se nad tím! Pravý pokoj totiž nespočívá v tom, že změním svůj život, nýbrž přijmeme a doceníme jej takový, jaký byl.

Kolikrát jsme se už setkali s nemocnými křesťany, kteří nás utěšili v takové vyrovnanosti, jakou nenajdeme u požitkářů a hédonistů! A zaznamenali jsme, že prostí a chudí lidé se radují z malých milostí s takovým štěstím, které má příchut' věčnosti.

V páté knize Mojžíšově Pán říká: „Předkládám ti život, nebo smrt, požehnání, nebo kletbu. Vyvol si život, abys žil ty i tvoje potomstvo.“ (Dt 30,19) Touto volbou je Mariino *fiat*, otevřenost Duchu Svatému, kterou kráčíme ve stopách Krista, toho, jenž se v nejdramatičtější chvíli odevzdal Otcovi a nastoupil tak cestu vedoucí ke zmrtvýchvstání.

Kdy bude život krásný? Když o něm začneme dobře smýšlet, ať už je jakýkoli. Když do něj prorazí pochybnost: že by snad všechno byla milost? (jak nám připomíná svatá Terezie od Dítěte Ježíše, citovaná Bernanosem v *Deníku venkovského faráře*) a když tato svatá myšlenka rozdrolí zeď vnitřní nespokojenosti a zahájí pravý odpočinek. Život bude krásný, když otevřeme srdce Prozřetelnosti a zjistíme, že v jednom z žalmů se pravdivě říká: „Jen v Bohu odpočívá má duše.“ (62,2) Tato žalmistova věta je krásná: „Jen v Bohu odpočívá má duše.“

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikan*

Pravda, která působí osvobozujícím způsobem

Ve zpovědi vyprávíme život takový, jaký ve skutečnosti je

Měli bychom znovu objevit význam svaté zpovědi. Působí osvobozujícím způsobem, když zpovídající se porovnává pravdivým způsobem Bohem zjevenou pravdu se svým životem a dostává od něho odpuštění, osvobození.

Osvobození od duchovních nepřátel

Ruský kněz Tichon, pozdější biskup v Jegorjevsku, byl zavolán k někdejšímu herci, scénaristovi a filmovému režisérovi, profesoru Sergeji Fjodoroviči Bondarčukovi, který ležel na smrtelné posteli. Jako dítě byl pokřtěn a vyrostl v ateistickém prostředí. Ve vysokém stáří dospěl k poznání Boha, ale ne v církvi, nýbrž v následování Lva Tolstého. Bylo to samostatně vytvořené náboženství bez církve a bez svátostí.

Profesor Sergej Fjodorovič snášel ke své tělesné nemoci ještě těžká duchovní utrpení. Zjevovali se mu zemřelí známí, herci a kolegové umělci, v příšerné podobě a trápili ho ve dne v noci. Lékaři byli bezmocní stejně jako učení uctívajícího Tolstého.

Kněz poděkoval nemocnému nejprve za jeho příklad na vysoké škole. Pak ho přivedl k hlavní věci, k cennému poznání, že fyzická smrt není koncem naší existence, nýbrž velkou událostí pro všechny, kdo se dají provázet naším Pánem Ježíšem Kristem do nového, nekonečně dobrého a jasného světa. Pak došlo na mučivá zjevení. Člověk je na hranici svého pozemského života kvůli hříchům, jichž nelitoval, náchylný k duchovním mocnostem, které někdy přijímají podobu známých osob, ve skutečnosti jsou to ale démoni. Nemocný byl velmi pozorný a souhlasil s osvobozující zpovědí a přijetím svatého přijímání a také s přáním kněze, aby obraz Tolstého v pokoji nahradil ikonou Krista.

Po přijetí svátostí zmizelo z tváře umírajícího veškeré trápení. Přijal vděčně růženec a modlitbu k Ježíši. Po celé rodině se rozhostil podivuhodný mír, dokud svůj život nedokonal.

Duch se rozjasnil

Týž ruský kněz se dověděl o vysoce postavené 90leté Klaudii Eugenii, za života aktivní ateistce, která trpěla po tři roky duševní pomateností a nepoznava-

la už svoji vlastní dceru. Mohl by se odvážit promluvit s ní o zpovědi a o svatém přijímání?

Tichon se nakonec překonal ve víře v silu Eucharistie. Přistoupil ke Klaudii a přátelsky ji pozdravil. Klaudiva Eugenia se k němu obrátila s vyhaslýma očima. Najednou se její pohled proměnil a zvolala: „Otče ... konečně jste tady! Jak dlouho jsem na vás čekala!“ Její jasná slova otřásla rodinou. Ona ale pokračovala dále: „Otče! Proč jste tak dlouho nepřišel? Musím teď něco důležitého udělat, ale už nevím co.“ Tichon si dodal odvahy a řekl: „Musíme se zpovídat a přijmout svaté přijímání!“ – „Ano, správně. Ale prosím, pomozte mi s tím.“

Upřímně a jasně vykonala dosud pomatená svoji životní zpověď. Potom zkrátila ruce přes prsa, jak to dělávala jako dítě, a přijala Eucharistii. Slova zpovědi byla jejími posledními slovy na zemi. Brzy potom zemřela v pokoji.

Od hněvu ke smíření

Bylo to za časů svatého faráře Jana Marie Vianneye. Jeden architekt v Lyonu se dostal do těžkého sporu se svojí ženou. Zakřičel jí do obličej: „Teď jsi mě viděla naposledy!“ A utíkal pryč. Na ná-



Zpověď je mimořádná příležitost rozhodnout se pro pravdu

městí uviděl autobus, který odjížděl do Arsu. Někdo mu řekl: To je vesnice, kde žije zázračný farář.

Jenom aby přišel na jiné myšlenky, nastoupil. Přišel na začátek „křesťanských naučení“, naslouchal a hluboce otřesen tím, co slyšel a viděl, ptal se na Kostelním náměstí nějakého kněze: „Je to možné? Tento kněz, tato láska Boží, tento žár srdce! Odvážím se teď toho skoku po hlavě jako ti mnozí jini zde!“ Včlenil se do řady čekajících a opustil kostel jako proměněný: jako nejšťastnější z lidí. Po návratu domů se vrhl své manželce do náručí jako ztracený syn – „ten, který ji už nikdy nechtěl vidět“. Skutečně už to nebyl ten stejný člověk.

Zpověď proti své vůli

Jiný hříšník přišel do Arsu jenom kvůli přátelům a postavil se u kropenky. Tu mu pokynul farář. „Volá vás k sobě,“ upozornili lidé ohromeného nevěřce. Rozpačitě vykročil. Vianney mu podal ruku. „U poslední zpovědi jste byl už dávno?“ – „Pane faráři, před třiceti lety.“ – „Tak se vyzpovídáte dnes, že ano?“ Pozvaný se neodvážil odporovat. Ale později řekl: „Pocítil jsem ihned nepopsatelný pocit blaha.“ Zpověď trvala 20 minut a mu-
že zcela obrátila.

Dětská srdce jásají

Zpověď je blažený most při posledním velkém přechodu. Může pozvednout ducha do světla, zvláště když tělo a mozek jsou už neschopné. Zpověď dává jásat dětským srdcím, jak vypráví sestra Emanuela z Káhiry: „Vidím ještě lavici, na které jsem seděla naproti mladému kaplanovi. Mluvil s námi o Ježíši Kristu tak živým způsobem, že působil velkým dojmem. On je zde, stojí vedle nás, dívá se na nás s úsměvem a miluje nás... S našim knězem se dělo všechno s radostí. Dokonce i zpověď. Vysvětloval nám: »Moje děti, i když je vaše duše černá jako uhlí, mů-

žete se zpovídat slovy: Ježíši, nebyl jsem dobrý, dělal jsem to i ono – a vaše duše bude zase bílá jako sníh. – Věděl jsem, že jsem byl sobecký, nedobrý, a naplnilo mne radostí, když jsem věděl, že ve zpovědi se zcela očistím.«

Skryté záznaky

Toto všechno jsou specifické zpovědi, ale slyšet o nich velmi pomáhá k tomu, abychom si znovu začali vážit tohoto zdroje života. To podstatné se však děje také při každé jiné zpovědi, pokud ji bereme vážně, když se upřímně připravíme na setkání s Ježíšem – nebo se zhroutí, což se také nezdívá stává.

V tomto okamžiku zanechte každou úzkostlivou starost o vlastní čest stranou.

Co si o mně kněz pomyslí? Jak se teď před něho postavím? Tyto otázky odložme stranou, protože ten, který se zpovídá, nestojí před knězem, ale před Pánem, který ani v nejmenším nezamýšlí zakalit naši čest – právě naopak: Obrovská radost potom přichází z velké části proto, že se cítíme zase čistí a čestní před Bohem a sebou samými. Sebeúcta roste z úcty, kterou prokazuje Ježíš tomu, kdo k němu přichází čestně a opravdově. S tímto objevem vystupujeme klidně také vůči ostatním lidem.

Když najdu někoho, kdo zcela stojí za mnou a úplně mě přijímá, nemusím se před ním bránit a dělat se pěkným. Smím

o svém životě vyprávět tak, jaký skutečně je. To je nezvyklé ulehčení. Jinak je v mnoha rozhovorech se mnou vnitřní pozorovatel: „Jak působím, dělám to dobře, působím dobrým dojmem?“ Všechny myšlenky a skutečnosti bleskově přičešu, uhladím a našminkuji pro jeviště života.

Najdu tohoto „někoho“? Hledání se vyplácí a existují setkání, kde člověk může jít dál v plné pravdě, aniž by se ten druhý musel stáhnout. Ne všichni najdou takového „někoho“. K tomu je zpověď. Tady člověk zakusí, jak otevřenost roste a jak on beze strachu může vyjít sám ze sebe. „Ano, přišel jsem a byl jsem přijat! Smím být sám sebou. Konec s přetvářováním a se lží. Rozhodl jsem se pro pravdu a jsem svobodný.“

Dar rady

Svobodu ve zpovědi mohu doporučit ještě v jedné zvláštní situaci, kterou mnozí z nás znají. Hledat radu v nějaké důležité věci. Zpovědníci s hlubokým vhledem do Božích cest se nevyskytují příliš často a nejsou vždycky snadno dostupní. Navíc chce Bůh toho, kdo hledá radu, vtáhnout do svých cest, se vši trpělivostí a námahou, kterou to stojí. Tak můžeme s některým knězem, kterému důvěřujeme a který nás už trochu zná, vyzkoušet někdy tento způsob „rady“, jako dar Ducha Svatého: „Milý otče, na otázku, kterou teď položím, nečekám odpověď od vás, očekávám

ji od Pána. Přesto ji chci přednést ve vaší kněžské přítomnosti a pod ochranou zpovědi, zde před očima Božíma. Tím, že řeknu všechno otevřeně a bez zábran před ním, vyprošuji si jeho pomoc pro správné řešení.“

Je skutečně rozdíl, jestli se někdo obrátí se svými starostmi sám tu a tam, nebo je předloží v přítomnosti kněze ve svátosti. Tam se otevřou jinak uzavřené komory tajných pocitů a vystoupí na světlo. Pokorně čestný a čestně pokorný je člověk před svým Bohem, aniž by se ohlížel na kněze nebo se činil pěknějším. Ovšemže může Bůh dát jasnou odpověď také zpovědníkovi a oběma společně darovat odpovídající vnitřní jistotu. Ale stojí za zkoušku zde uvedený způsob, zcela se otevřít vedení Božímu v přítomnosti kněze.

V jubilejním roce Fatimy udělali někteří z nás novou zkušenost: Podle Mariina přání se po pět měsíců po sobě o první sobotě vyzpovídali a zažili sblížení s touto svátostí a nemají k ní takový odpor. Pohled na vlastní život je jasnější, zaměření na chyby je více cílené. V namáhavém, často tuhém boji se zaběhnutými zvyklostmi pozná srdce s úžasem Boží trpělivost s námi a ve vši pokoře se stane svobodným. Tak roste pochopení pro toto dobrodiní jménem zpověď, ke kterému nově směřujeme!

Z VISION 2000 - 1/2018 přeložil -mp

Chemický koncern Monsanto odsouzen k zaplacení rekordně vysokého odškodnění

Kalifornský soud rozhodl, že chemický gigant Monsanto, vyrábějící geneticky modifikované organismy, zaplatí 290 milionů dolarů odškodnění za to, že náležitě nevaroval před použitím herbicidu na bázi glyfosátu (Roundup), vyráběného a prodávaného zmíněným koncernem. Informoval o tom vatikánský deník *L'Osservatore Romano* (12. 8. 2018).

Porota jednomyslně rozhodla, že koncern jednal „zlomyslně“ a že použití látky „podstatně“ přispělo k nádorovému onemocnění lymfatického systému 46letého kalifornského zahrad-

níka Dwayne Johnsona, který podal věc k soudu.

Mluvčí firmy Monsanto, Scott Partridge, oznámil, že firma se odvolá k vyšší instanci. Monsanto stále tvrdí, že zmíněný herbicid, který musí používat každý producent používající semena geneticky modifikovaných plodin této firmy, je bezpečný. Světová zdravotnická organizace však glyfosát od roku 2015 klasifikuje jako „pravděpodobně karcinogenní pro člověka“. Podle rozhodnutí kalifornského soudu nadnárodní podnik Monsanto jednal se špatným úmyslem, protože „znal a měl znát rizika spojená

s užitím glyfosátu“. Advokáti poškozeného kalifornského zahradníka předložili jako důkaz firemní e-maily, které dokládají, že negativní posudky expertů byly ignorovány a pozitivní posudky pro použití zmíněného herbicidu byly financovány samotnou firmou. Glyfosát je jedním z nejužívanějších herbicidů na světě. Používá se ve 130 zemích při pěstování více než stovky zemědělských plodin. Do roku 2001 měl koncern Monsanto na jeho užití patent, ale nyní používají tuto látku i další firmy.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html, 14. 8. 2018

Žít v tajemném těle Kristově

Dlouho jsem žil mimo církve a myslel jsem si, že Ježíše miluji – aniž bych miloval jeho církve, která je jeho mystickým tělem. Jak je možné milovat hlavu a tělo ignorovat?

Dlouho jsem patřil k těm věřícím, „kteří se považují za křesťany“, a přijímal jsem radostnou zvěst „a la carte“ tím, že jsem si vybíral, co mě zajímalo, a zbytek jsem odmítal...

Patřil jsem k těm lidem, kteří plní předsudků zaměňují učení s lidmi. Patřil jsem k těm, kteří se v domýšlivosti chtějí osvobodit ode všech obřadů, dokonce i od svátostí. Patřil jsem k těm, jimž stačí milovat a jednat z vlastní síly... Byl jsem spoután jako mnozí jiní a myslel jsem si, že jsem svobodný...

Jak mnoho lidí má dnes sklony k tomu, zaměňovat církve a její učení s hříšnými lidmi, z nichž církve sestává? Učeni církve vyvěrá z neúplatného slova Božího a o tom mluvil Ježíš, když říkal: „Až do konce světa ji nepřemůže nic na zemi ani v pekle.“ Z tohoto učení, z jeho dogmat vzešla liturgie a všechno, co vytváří život církve. Je to učení oživené učitelé církve a živým svědectvím světců. Můžeme říci, že každý může svátostmi, založenými Kristem, zakusit, co je jeho tajemné tělo, toto společenství svatých na zemi a v nebi!

Žel, Odpůrce naočkoval schopnost úsudku jedem. Tím jedem, který dává zaměňovat dokonalý příklad Pána s jeho hříšnými učedníky... Učedníci se stali svatými teprve v průběhu času a milostí...

Tak mnozí odmítli církve pod záminkou špatného příkladu kněží a věřících, což jim nevědomky přišlo velmi vhod.

Pán je dokonalý, všemohoucí a milující Mistr... On vynesl svoji církve na kříž a jeho svatá Matka se stala Matkou církve. Ti křesťané, kteří žijí ze svátostí lásky našeho Pána, se postupně posvěcují.

Člověk musel žít se svátostmi a bez nich, aby si uvědomil, že jenom s nimi – a tedy v církvi – může následovat její hlavu, tedy Krista, našeho Pána!

Mimo ni nemůžeme opravdu postoupit vpřed, i kdybychom v Boha věřili, protože jsme osamoceni, a tudíž ohroženi. Brzy si uvědomíme, že „žít v církvi“ znamená, že jsme v tomto společenství podporování, abychom byli a žili...

Každý skutek ctnosti podporuje společenství, každý hřích je činí křehkým. Pomocí milosti můžeme pochopit tuto skutečnost těla Kristova: On je nepomíjející a nesmrtelnou hlavou, my jsme jeho údy

v tajemném a mystickém společenství tohoto neviditelného těla. Oživování jsme každý den mši svatou a svými činy, které sjednocujeme s jeho obětí...

Tak se uskutečňuje vykoupění a posvěcování světa. Tímto způsobem se spojujeme tajemnou alchymii utrpení se svým Bohem, který vylepšuje celý svět našimi obětmi, modlitbami, klaněním...

Často zapomínáme na tyto základní skutečnosti křesťanského života. Slyšíme Boží slovo v neděli, ale zřídka meditujeme o jeho významu, abychom konkrétní činy uváděli do souvislosti s naším Pánem. To by nás rušilo...

Meditovat o slovu Božím by bylo pro nás velmi namáhavé a vyplývaly by z něho pro nás bolestivé důsledky. Raději si myslíme, že to jsou alegorie a metafory, které sklouznou po naší „farizejské kůži“.

Lidé mluví rádi o hříšnicích, kteří špiní církve. Zapomínají na nesčetné oběti, napravení, umrtvování, činy lásky, které náš Pán svým věřícím vnuká. Tak světlo stále sílí, aby pak byli postupně přijati...

Temnota se stále vzdaluje, jak říká sv. Jan, ale ve skutečnosti zapaluje tato jiskra postupně svět, navzdory zavádějícímu zdání...

Křesťan, který je tajemným způsobem podporován společenstvím a svátostmi, dělá pokroky ve ctnosti, roste v duchovním boji, přičemž ví, že Odpůrce (jeho jediný opravdový nepřítel) se pokouší přivést ho k pádu, protože je členem církve, v níž koná Kristus. Ovšemže Pán inspiruje srdce všech lidí dobré vůle, ale zvláště srdce té vykoupěné armády, která je jeho mystickým tělem...

Neházejme kamenem po těch, kteří „padají“. Oni procházejí bojem, který neznají nekřesťané a ti, kteří víru nepraktikují... Ti, kteří padli, se mohou napřímit, jestli budou chtít. Chvalme Pána, že nás zařadil do svého mystického těla a prokázal nám tu čest, že mu můžeme sloužit a oslavovat ho už tady na zemi kvůli jeho nesmírné slávě! Amen.

Z Maria heute 2/2018 přeložil -mp-

Poselství Panny Marie pro Mirjanu Soldo:



„Drahé děti, moje slova jsou prostá, ale jsou naplněná mateřskou láskou a péčí. Děti moje, nad vámi se stále více stahují stíny tmy a klamu, a já vás volám ke světlu a pravdě – já vás volám ke svému Synu. Jenom On může proměnit zoufalství a trápení v mír a radost, jenom On může dát naději v nejhlubších bolestech. Můj Syn je život světa. Čím lépe Ho poznáváte, čím více se Mu přiblížíte, tím více Ho budete milovat, protože můj Syn je Lásky. Lásky

ka mění všechno, činí překrásným i to, co se vám bez lásky zdá být bezvýznamným. Proto vám znovu říkám, že musíte mnoho milovat, jestli chcete duchovně růst. Vím, apoštolové mojí lásky, že není vždycky lehké, ale, děti moje, i bolestné cesty jsou cesty, které vedou k duchovnímu růstu, víře a mému Synu. Děti moje, modlete se, myslíte na mého Syna. Ve všech chvílích dne pozvedte svoji duši k Němu, a já posbírám vaše modlitby jako květy z nejkrásnější zahrady a daruji je svému Synu. Buďte praví apoštolové mojí lásky, šířte lásku mého Syna všem, buďte zahrady nejkrásnějších květin. Pomozte modlitbou svým pastýřům, aby mohli být duchovními otci naplněnými láskou ke všem lidem. Děkuji vám.“

2. září 2018

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (24)

4. Věrohodnost (První část)

Je 5. října 1947, svátek Panny Marie Růžencové: nejdělsí a nejvelkolepější procesí, na které dějiny Říma pamatují, prochází ulicemi města za jásotu oslavujícího davu. Křesťanské dějiny minulosti se tu setkávaly s mariánskou úctou přítomnosti a mísily se vjedno s občanským citem hlavního města Itálie: ono při této příležitosti – k převozu sochy zobrazující v životní velikosti Pannu Marii od Zjevení, která se zjevila před necelými šesti měsíci – poskytlo kočár z Kvirinálu,⁽¹⁾ pokrytý květy a tažený třemi páry bílých koní.

Dokonce před počátkem procesí, jak vyjevili otec Virginio Rotondi, svědek události, papež Pius XII. „požehnal na náměstí Sv. Petra sochu Panny Marie z Tre Fontane v Římě a dovolil, aby byla veřejně uctívána věřícími“. Jako by tím chtěl viditelně odplatit projev úcty ze strany Panny Marie, která při svém odchodu po zjevení⁽²⁾ zmizela přesně ve směru k Vatikánu.

Předtím, už od počátku června, umístili věřící do jeskyně první sošku, která byla v červenci nahrazena o něco větší sochou – zobrazující Pannu Marii Lurďskou, avšak vybarvenou v barvách Panny Marie od Zjevení – darovanou civilními zaměstnanci vojenské nemocnice na Caeliu⁽³⁾ (dnes je tato socha uchovávána v sídle Sacri⁽⁴⁾). Definitivní socha byla realizována sochařem Domenikem Ponzi, který se do nejmenších detailů řídil popisem vizionáře:

„Panna Maria byla oblečena do dlouhého zeleného pláště, měla bílé šaty s červeným pásem kolem pasu, ukazovala pře-

krásnou orientální tvář takřka olivového zabarvení a měla černé vlasy a černé obočí. Nohy byly bosé a v pravé ruce svírala šedou knihu. Pravou ruku položila na klín, přes ni si se sladkostí položila levou ruku a tento postoj si uchovala po celou dobu vidění.“

Když Cornacchiola uviděl sochu, byl spokojen a nevědomky připomenul Michelangelova slova před jeho Mojžišem: „Vztáhl k ní ruce a zvolal: »Proč nemluvíš k sochařovi, jako jsi mluvila ke mně?«“ Zdůrazňoval však, že Panna Maria byla ve skutečnosti tak krásná, že je to nereprodukovatelné.

Od baziliky na vatikánském pahorku, kde se připomíná mučednictví sv. Petra, až do oblasti Tre Fontane, tj. k místu, kde byl sřat sv. Pavel, slavnostní pouť, přeplněná lidmi – podle odhadu římského kvestora poskytnutého generálnímu vedení Veřejné bezpečnosti bylo dvacet tisíc věřících na počátku a sto tisíc na konci –, doprovázela sochu zhruba po dvanáct kilometrů jejího putování, které vedlo přes náměstí Largo Argentina, ulici Říšských fůr, Koloseum, Konstantinovu bránu (s výjimečným otevřením řetězu, který normálně brání jejímu průchodu), Pyramidu a baziliku sv. Pavla za hradbami. Nakonec byla socha nesena na ramenou některých dříve nemocných, kteří jako první obdrželi od Panny Marie od Zjevení uzdravení, a umístěna do jeskyně, kde se nachází dodnes.

Slavnostnost tohoto obřadu i to, že papež byl do něj přímo zapojen, a to ne dlouhou dobu od zjevení a v čase, kdy doposud probíhalo církevní zkoumání, jsou důkazem neoddiskutovatelné věrohodnos-

ti zjevení již od jeho samotného počátku. Ostatně v tajemném propojení s mariánskými zjeveními byl papež Pius XII. vícekrát protagonistou nebeských znamení, počínaje časovou shodou mezi jeho vlastním biskupským svěcením a prvním zjevením Panny Marie ve Fatimě 13. května 1917.⁽⁵⁾ A když 1. listopadu 1950 vyhlásil dogma o Mariině nanebevzetí, mohl ve vatikánských zahradách nově vidět ve čtyřech různých dnech – 30. a 31. října, 1. a 8. listopadu – sluneční zázrak, který se uskutečnil 13. října ve Fatimě při šestém, posledním zjevení třem malým pastýřům.⁽⁶⁾

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Kvirinál je jeden ze sedmi legendárních pahorků, na kterých je vystaven starý Řím. Je zde velký palác: původně sídlo papežů, pak italských králů a dnes italských prezidentů. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Při svém prvním zjevení v Tre Fontane 12. dubna 1947. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Caelius je další ze sedmi římských pahorků. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Jak bylo uvedeno výše, Sacri je zkratka názvu *Schiere Arditi di Cristo Re Immortale* („Odvážné zástupy Krista, nesmrtelného Krále“), tj. názvu katechetického sdružení založeného Brunem Cornacchiolou. [pozn. překl.]

⁽⁵⁾ Ve chvílích, kdy se ve Fatimě odehrávalo toto první zjevení Panny Marie, papež Benedikt XV. v Sixtinské kapli v Římě světil na biskupa Mons. Eugenia Pacelliho, tj. budoucího papeže Pia XII., který byl jmenován novým apoštolským nunciem v Bavorsku. Samotný Pius XII. poukáže později na toto spojení a řekne: „Jako by nám nejmilosrdnější Paní chtěla ukázat, že v bouřích naší doby [...], uprostřed jedné z největších krizí světových dějin, se máme nechat stále zaštiťovat, chránit a vést mateřskou a láskyplnou pomocí Velké vítězky všech Božích bitev.“ [pozn. překl.]

⁽⁶⁾ Při té příležitosti před zhruba šedesáti tisíci lidmi, kteří připutovali do Fatimy z celého Portugalska, slunce se začalo velmi rychle točit kolem vlastní osy a přibližovat se k zemi, jako by se chtělo vrhnout dolů, a stále měnilo barvy. [pozn. překl.]

Zveme Vás do **VEČEŘADLA MKH v kostele Nejsvětější Trojice ve Zdoukách v neděli 7. října 2018 v 15 hodin**. Scházíme se zde již devatenáctý rok. Tomuto večerádlu bude předsedat P. Mgr. Jiří Polášek ze Zašové. Na programu je adorace, rozjímavý růženec, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii. Večerádlo bude zakončeno mší svatou.

V měsíci říjnu již tradičně věnujeme pozornost Panně Marii, Královně posvátného růžence. Je to Ona, která nás opakovaně vyzývá k tomu, abychom se růženec, tento mocný prostředek k obrácení hříšníků i ovlivnění mnohých nepříznivých okolností života, denně modlili. Na tuto výzvu naší Milé Matky chceme v měsíci říjnu reagovat **ČTYŘIADVACETIHODINOVOU MODLITBOU POSVÁTNÉHO RŮŽENCE**, která se bude **ve dnech 11. – 12. 10. 2018** konat již druhým rokem **v klášterním kostele bratří dominikánů v Olomouci**. Přijměte pozvání k účasti i vy, milí čtenáři, a přidejte se k nám. Zapojit se do této modlitby můžete dle vlastních možností v libovolném čase. Blížší informace i možnost registrace naleznete na www.ruzenec24.op.cz.

Pondělí 24. 9. 2018

6:05 Buon giorno s Františkem **7:05** V pohorách po horách (34. díl): Rakytov – Velká Fatra **7:20** Uvítací ceremoniál na letišti a v prezidentském paláci v Rize (Lotyšsko): Papež František v Pobaltí [L] **7:40** V pohorách po horách (35. díl): Anenský vrch – Orlické hory **7:50** Setkání s autoritami a diplomaty v prezidentském paláci: Papež František v Pobaltí [L] **9:00** Živě s Noe [L] **9:30** Ekumenické setkání v luteránském dómu v Rize: Papež František v Pobaltí [L] **10:45** Návštěva katolické katedrály sv. Jakuba v Rize: Papež František v Pobaltí [L] **11:00** Studio František: Papež František v Pobaltí [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Misie skrze svědectví – Slovensko **13:00** Ars Vaticana **13:10** Spirituál kvintet na Dostavníku 2013 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: P. Ing. Miloslav Fiala, O.Praem. (2. díl) **15:20** Mše svatá v národní mariánské svatyni Aglona: Papež František v Pobaltí [L] **17:35** Harfa Noemova: Claudio Monteverdi **18:05** Víra do kapsy [P] **18:25** Sedmihlásky (138. díl) **18:30** Od slunéčka do tmy: Poklad na Matinkách **18:40** Dana & Přátelé (8. díl): Susan Hookong Taylor a Anna Da Costa **19:10** V souvislostech **19:35** Vezmi a čti: Září 2018 **20:00** Dům nejen ze skla [L] **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín (61. díl): O Jiřím Voskocovi v Americe **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Studio František: Papež František v Pobaltí **23:05** Terra Santa News: 19. 9. 2018 **23:30** Kulatý stůl: Mnichovská dohoda **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 25. 9. 2018

6:05 Pod lampou **8:05** Exit 316 MISE: Kdopak to zvoní? **8:25** V souvislostech **8:50** Uvítací ceremoniál na letišti a v prezidentském paláci v Tallinu (Estonsko): Papež František v Pobaltí [L] **9:30** Muzikanti, hrajte **10:00** Setkání s autoritami a diplomaty v zahradě prezidentského paláce: Papež František v Pobaltí [L] **11:00** Ekumenické setkání s mládeží v luteránské katedrále v Tallinu: Papež František v Pobaltí [L] **11:50** Studio František: Papež František v Pobaltí [L] **12:50** Ars Vaticana **13:00** Setkání s nemocnými v katedrále sv. Petra a Pavla v Tallinu: Papež František v Pobaltí [L] **13:40** V pohorách po horách (35. díl): Anenský vrch – Orlické hory **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Ing. Rostislav Sochorec **15:20** Mše svatá na náměstí Svobody v Tallinu: Papež František v Pobaltí [L] **18:00** Noeland (57. díl) **18:30** Od slunéčka do tmy: Sýkora **18:40** Sedmihlásky (138. díl) **18:45** Animované příběhy velikánů dějin: Galileo Galilei (1564 – 1642) **19:15** Česká věda **19:30** Zpravodajské Noeviny: 25. 9. 2018 [P] **20:00** Missio magazin: Září 2018 [P] **20:55** Století Andělky **21:10** Řeckokatolický magazín (169. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Studio František: Papež František v Pobaltí **23:15** Hovory z Rekovic: Iva Bittová **23:35** Terra Santa News: 19. 9. 2018 **0:00** Zpravodajské Noeviny: 25. 9. 2018 **0:20** Život ve vztahu: Franz Kett a jeho pedagogika **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 26. 9. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 25. 9. 2018 **6:25** Noční univerzita: Mgr. Matyáš Zrno – Afghánistán, zač jsme bojovali **7:25** Čtvero ročních dob: Antonio Vivaldi **8:30** Ztracená ovečka **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** 100 let Národního zemědělského muzea **10:55** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dům nejen ze skla **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: P. Mgr. Adam Rucki (1. díl) **15:15** ARTBITR – Kulturní

TELEVIZE DOBŘÝCH ZPRÁV



NOE

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

magazín (61. díl): O Jiřím Voskocovi v Americe **15:35** Zpravodajské Noeviny: 25. 9. 2018 **16:00** Vezmi a čti: Září 2018 **16:15** Exit 316 MISE: Kdopak to zvoní? **16:35** Ochmelená stoly **16:50** Cvrlikáni: Vzpomínka na Jiřího Moravského Brabce **18:00** Jmenuji se David Bibby **18:30** Od slunéčka do tmy: Janiček Poturčenec **18:40** Sedmihlásky (138. díl) **18:50** Bazilika s tajemným světlem (1. díl): Šlechtická a panovnická bazilika **19:03** Sekce pro mládež ČBK **19:30** Terra Santa News: 26. 9. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům: Zdeněk Pololánek – hudební skladatel **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: P. René-Luc – Ve službě evangelia pokoje [P] **23:10** Generální audience Svatého otce **23:35** Vychutnej si víru: Mořské plody **0:10** P. Kořínek: Cronica Domus Sarensis: Podzimní festival duchovní hudby 2017 **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů

Čtvrtek 27. 9. 2018

6:05 Terra Santa News: 26. 9. 2018 **6:25** Putování Modrou planetou: Kamčatka, krásná neznámá **7:05** Jak pokřtívat svět (62. díl): S Ladislavem Moravcem **8:30** Portréty krajiny **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Hovory z Rekovic: Iva Bittová **9:40** Řeckokatolický magazín (169. díl) **9:55** Kulatý stůl: Mnichovská dohoda **11:30** Živě s Noe [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** V pohorách po horách (35. díl): Anenský vrch – Orlické hory **12:55** P. Kořínek: Cronica Domus Sarensis: Podzimní festival duchovní hudby 2017 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: P. Mgr. Adam Rucki (2. díl) **15:15** Muzikanti, hrajte **15:45** Diakonie ve Valašském Meziříčí – Žijeme tu s vámi! **16:00** Zpravodajské Noeviny: 25. 9. 2018 **16:20** Generální audience Svatého otce **16:45** Ars Vaticana **17:00** Svatováclavské duchovní zastavení [L] **18:05** Animované příběhy velikánů dějin: Galileo Galilei (1564 – 1642) **18:35** Od slunéčka do tmy: Obrázek na díle **18:40** Sedmihlásky (138. díl) **18:45** Kněz zpívající reggae – Jamajka **19:00** Večeře u Slováka: 26. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2018 [P] **20:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (26. díl): Třebovický koláč [L] **21:05** Lednický park vypravuje **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2018 **0:30** Arménie – Víra hory přenáší **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 28. 9. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2018 **6:25** Klapka s ... (62. díl): Miroslavem Trudičem **7:30** Mezi pražci (70. díl): Září 2018 **8:15** Pomoc má mnoho tváří: Diakonie ČCE **8:35** Noční univerzita: P. René-Luc – Ve službě evangelia pokoje **9:40** Víra do kapsy **10:00** Vychutnej si víru: Mořské plody **10:30** Meditační kaple sv. Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **10:45** Ars Vaticana **10:55** Dům nejen ze skla **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Dopisy z rovníku **13:30** Léta letí k andělům: Zdeněk Pololánek – hudební skladatel **14:00** Jan Pavel II. a pád komunismu **15:40** Soňa

16:00 Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2018 **16:20** Spirituál kvintet na Dostavníku 2013 **17:05** Missio magazin: Září 2018 **18:00** S NOACHem po Izraeli **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! **18:35** Sedmihlásky (138. díl) **18:45** Putování Modrou planetou: Kamčatka, krásná neznámá **19:20** Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou **20:00** Noemova pošta: Září 2018 [P] **21:30** Vezmi a čti: Září 2018 **21:45** V pohorách po horách (35. díl): Anenský vrch – Orlické hory **22:00** Ostrov kentaurů **23:00** Večeře u Slováka: 26. neděle v mezidobí **23:25** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **23:40** Večer chval: Didaché **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 29. 9. 2018

6:05 Na pořadu rodina (21. díl): Rodina a politika **7:10** Playba kapitána Ing. Petra Ondráčka a jeho plachetnice Singa **7:35** Na pomezí ticha a tmy **8:25** Sedmihlásky (138. díl) **8:30** Noeland (57. díl) **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Galileo Galilei (1564 – 1642) **9:35** Vezmi a čti: Září 2018 **9:50** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **10:30** Missio magazin: Září 2018 **11:25** Exit 316 MISE: Kdopak to zvoní? **11:45** Víra do kapsy **12:00** Angelus Domini **12:05** Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2018 **12:30** Pod lampou **14:35** Terra Santa News: 26. 9. 2018 **14:55** Večeře u Slováka: 26. neděle v mezidobí **15:25** Causa Carnivora **16:00** Adopce nablízko **17:05** Století Andělky **17:25** Ve službě Suárů **18:00** Vychutnej si víru: Burgry **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! **18:35** Sedmihlásky (138. díl) **18:40** Muzikanti, hrajte **19:15** Světlo pro Evropu (8. díl): Brexit [P] **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Outdoor Films s Jiřím Soukupem (72. díl) [P] **21:35** Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepče **22:00** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **22:10** U VÁS aneb Festivalové kukátko (26. díl): Třebovický koláč **23:15** Výpravy do divočiny: Spolu s hady, ještěři a žábami **0:20** Angola: Nepřestanu chodit ulicemi **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 30. 9. 2018

6:05 Ars Vaticana **6:15** Klapka s ... (86. díl): Františkem Žatečkou a Josefem Bahníkem **7:20** Biblická studna **8:25** U VÁS aneb Festivalové kukátko (26. díl): Třebovický koláč **9:30** Večeře u Slováka: 26. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] **11:15** Diakonie ve Valašském Meziříčí – Žijeme tu s vámi! **11:25** Řeckokatolický magazín (169. díl) **11:40** ARTBITR – Kulturní magazín (61. díl): O Jiřím Voskocovi v Americe **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (8. díl): Brexit **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:35** Muzikanti, hrajte **14:05** Outdoor Films s Jiřím Soukupem (72. díl) **15:40** Obdarování – Otec Radek **16:00** Noční univerzita: P. René-Luc – Ve službě evangelia pokoje **17:05** Mosambik – Bom Padre **17:35** Víra do kapsy **17:55** Sedmihlásky (139. díl) [P] **18:00** Noeland (59. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: William Bradford (1590 – 1657) **19:00** Léta letí k andělům: Zdeněk Pololánek – hudební skladatel **19:30** Exit 316 MISE: Konec krásných časů [P] **20:00** Ohlédnutí za návštěvou papeže Františka v Pobaltí **22:05** V souvislostech **22:30** Missio magazin: Září 2018 **23:25** Ars Vaticana **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 24. 9. o 13:30 hod.: Univerzita tretieho veku (Roman Seko: Áno a nie povedané Bohu)

Záznamy prednášok.

Utorok 25. 9. o 20:55 hod.: Gréckokatolícky magazín

Magazín o gréckokatolíckej cirkvi na Slovensku.

Streda 26. 9. o 22:05 hod.: Taizé

Záznam modlitby Taizé z Celoslovenského stretnutia mládeže P18 v Prešove.

Štvrtok 27. 9. o 16:45 hod.: Spolu

Relácia, v ktorej SPOLU varíme, rozprávame sa a učíme a sme SPOLU.

Piatok 28. 9. 16:55 hod.: VneMY

Po chemických Väzbách a matematických Vzťahoch bude hľa-

dať moderátor Pavol Danko netušené súvislosti medzi duchovným životom a biológiou.

Sobota 29. 9. o 20:30 hod.:

Cristiada – Na väčšiu česť a slávu (film)

Aká cena sa platí za slobodu? Píše sa rok 1927, už niekoľko mesiacov zúri mexická reluvácia. Vláda prenasleduje kresťanov, chce odstrániť katolícku cirkev z krajiny. Skupina nadšených mužov a žien sa rozhodne riskovať svoje životy za vieru, svoje rodiny a budúcnosť krajiny. Film Cristiada je skutočným príbehom boja za náboženskú slobodu v 20-tych rokoch 20. storočia v Mexiku.

Nedeľa 30. 9. o 09:45 hod.:

Svätá omša z Vysokaj nad Uhom

Svätá omša z rodiska bl. Anny Kolesárovej spojená s uložením jej relikvií.

Srdečne zveme na **SLAVNOSTNÝ KONCERT KE DNI ČESKÉ STÁTNOTI A 100. VÝROČÍ VZNIKU ČESKOSLOVENSKA**, ktorý sa bude konať **v kostele Narodení Panny Marie v České Lípě v sobotu 29. září 2018 v 19 hodin**. Na programu jsou díla Bedřicha Smetany, Antonína Dvořáka, Josefa Suka a Jaroslava Křičky v podání Severočeského filharmonického sboru Česká Lípa – Liberec, katedrálního sboru Cantores Gradecenses a Komorní filharmonie Hradec Králové. Sólisté: Miroslava Časarová – soprán, Pavel Vančura – bas. Diriguje Josef Zadina. Vstupné dobrovolné.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

22. – 29. ZÁŘÍ 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 23. 9.		PO 24. 9.		ÚT 25. 9.		ST 26. 9.		ČT 27. 9.		PÁ 28. 9.		SO 29. 9.			
Antifona	812	912	826	928	841	945	857	961	1722	1941	1527	1721	1533	1728		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	842	945	857	962	1723	1941	1527	1722	1533	1728		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	1528	1722	1534	1729		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	813	914	813	914		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	861	966	1724	1942	1528	1723	1534	1729		
Antifona k Zach. kantiku	717	809	831	933	847	950	861	966	1524	1718	1529	1723	1535	1729		
Prosby	817	917	831	933	847	951	861	966	1724	1943	1529	1723	1535	1730		
Závěrečná modlitba	717	809	832	934	847	951	1523	1717	1524	1718	1529	1724	1535	1730		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	1264	1402	792	890		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	1529	1724	1535	1730		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	1265	1403	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	1530	1724	1536	1731		
Závěrečná modlitba	717	809	835	938	851	955	865	970	882	988	1529	1724	1535	1730		
Nešpory:																
	SO 22. 9.															
Hymnus	807	907	821	922	837	939	852	956	867	972	1525	1719	1531	1725	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	1703	1919	1531	1726	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	1703	1919	1715	1932	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	856	960	871	976	1526	1720	1531	1726	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	716	808	717	809	840	943	856	960	871	977	1526	1720	1532	1727	718	810
Prosby	811	911	826	927	841	944	856	960	872	977	1526	1721	1532	1727	918	1028
Záv. modlitba	717	809	717	809	841	944	857	961	1523	1717	1529	1724	1529	1724	718	810
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 23. 9. – 25. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 2,12a.17–20

Ž 54(53),3–4.5.6+8

Odp.: 6b (*Pán mě udržuje naživu.*)

2. čt.: Jak 3,16–4,3

Ev.: Mk 9,30–37

Pondělí 24. 9. – ferie

1. čt.: Př 3,27–35

Ž 15(14),2–3ab.3cd–4ab.5

Odp.: srov. 1b (*Spravedlivý bude, Pane, přebývat na tvé svaté hoře.*)

Ev.: Lk 8,16–18

Úterý 25. 9. – ferie

1. čt.: Př 21,1–6.10–13

Ž 119(118),1.27.30.34.35.44

Odp.: 35a (*Voď mě po stezce svých předpisů, Hospodine!*)

Ev.: Lk 8,19–21

Streda 26. 9. – nezávazná památka sv. Kosmy a Damiána nebo bl. Pavla VI.

1. čt.: Př 30,5–9

Ž 119(118),29.72.89.101.104.163

Odp.: 105a (*Svitlnou mým nohám je tvé slovo, Hospodine.*)

Ev.: Lk 9,1–6

Čtvrtok 27. 9. – památka sv. Vincence z Paula

1. čt.: Kaz 1,2–11

Ž 90(89),3–4.5–6.12–13.14+17ab

Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení.*)

Ev.: Lk 9,7–9

Pátek 28. 9. – slavnost sv. Václava

1. čt.: Mdr 6,9–21

1 Kron 29,11abc.11d–12a.12bcd

Odp.: 12b (*Ty, Hospodine, vládneš nade vším.*)

2. čt.: 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24

Ev.: Mt 16,24–27

Sobota 29. 9. – svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14

nebo Zj 12,7–12a

Ž 138(137),1–2a.2bc+3.4–5

Odp.: 1c (*Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.*)

Ev.: Jan 1,47–51

RŮŽENEC A MARIÁNSKÁ ÚCTA



TAJEMSTVÍ SVATÉHO RŮŽENCE

• **PODIVUHODNÉ TAJEMSTVÍ SVATÉHO RŮŽENCE, JÍMŽ SE PŘIČIŇUJEME O SVOU SPÁSU**
Sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu
Z francouzštiny přeložil Jiří Stejskal

Nadčasový misionář Ludvík Grignion z Montfortu (1673–1716) promlouvá k mariánským ctitelům i váhavým duším přes zdánlivou hradbu tří staletí, jež se na první pohled zračí v kompozici díla (výklady po pěti desátcích s desíti růžemi), ale hlavně v naprosté odevzdanosti Panně Marii – zkušenostnímu i citovému základu osobní spirituality, a to vlastní i spřízněných duší. Dílo autor určil „kněžím, hříšníkům, zbožným duším, malým dětem“. Objasňuje cennost svatého růžence v jeho původu, modlitbách, rozjímáních o životě a utrpení Krista, v jeho přitahování milostí, nesčetných konkrétních dívech a zázracích. Tři tradiční řady tajemství jsou aktuálně doplněny slovy bl. Jana Pavla II. o růženci světla. V závěru tohoto spisu se setkáváme s velmi emotivní, silnou Grignionovou osobní modlitbou, nazvanou „Nový růženec neboli Korunka k Panně Marii“.

Malice cyrilometodějská s. r. o.
 Brož., 124x189 mm, 224 stran, 229 Kč

OBJEVIT TAJEMSTVÍ RŮŽENCE

P. ThDr. Jan Balík

Růženec patří k pokladům modlitby. Publikace P. Balíka nabízí sedm setkání nad růžencem. Pomůže především mladým lidem a jejich společenstvím, ale inspiraci v něm najdou i lidé dospělí. Knižka metodicky ukazuje na různé způsoby této

modlitby. O růženci nejen hovoří, ale čtenáře vede také k tomu, aby přečtené zakusil v praxi – při modlitbě.

Malice cyrilometodějská s. r. o.
 Druhé, doplněné vydání
 Brož., 124x189 mm, 142 stran, 120 Kč



DOBA MARIINA JE ZDE

P. Petr Dokládál

Sbírka promluv a úvah, které se týkají Panny Marie a autorova pohledu na věci víry. P. Dokládál sleduje s velkou bolestí současný vývoj, v němž spatřuje pro něho nepochopitelný odklon od Panny Marie na straně jedné, a velmi živelný způsob propagace její úcty na straně druhé. Pokouší se proto o teologickou analýzu pravé a vyvážené mariánské úcty, a to především podle spirituality sv. Ludvíka Maria Grigniona z Montfortu a sv. Maximiliána Kolbeho.

Vlastním nákladem
 Brož., A5, 304 stran, 200 Kč



ŽIVÝ RŮŽENEC

Texty P. Josef Pohanka

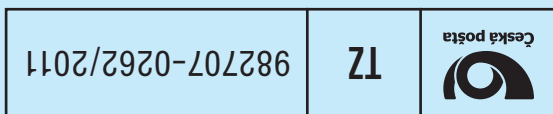
Kartičky s jednotlivými tajemstvími růžence. Na přední straně je obrázek k tajemství, na zadní straně citát z Bible a kratičká myšlenka (jedna až dvě věty) k meditaci.

Sypták • Laminovaný karton,
 64x94 mm, 20 kartiček, 98 Kč



Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz



Malice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1